

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ	
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ	
Αριθμ. Πρωτ. ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ	3640
Ημερομ. Καταθέσεως	14.10.14

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΟΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΗΜΑΘΙΑΣ

ΕΡΩΤΗΣΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Θέμα: Αλλαγή του τρόπου πρόσληψης των Εκπαιδευτικών

Αναρωτιέται κανείς όλοι αυτοί οι αδιόριστοι καθηγητές πως ζουν, πως συντηρούνται και ποια είναι η καθημερινότητά τους! Πώς μπορεί να αισθάνονται όταν στην πιο παραγωγική τους ηλικία, αντί για την δημιουργική τους προσφορά, εγγράφονται στα μητρώα του ΟΑΕΔ και συγκαταλέγονται στις δεκάδες χιλιάδες των ανέργων, που προσπαθούν να αποδείξουν το αυτονόητο, ότι δηλαδή απαξιώθηκαν τα πτυχία τους, ότι ενδεχομένως περισσεύουν από το εκπαιδευτικό σύστημα.

Θα είχε πραγματικά ενδιαφέρον να ακούγαμε τη φωνή τους, να αφουγκραζόμασταν τον παλμό τους, να δίνουμε «μία δεκάρα για τη σκέψη τους». Το συναισθηματικό κενό από την έλλειψη εργασίας, είναι αφενός ψυχοφθόρο και αυτό που χαρακτηρίζει τους εκπαιδευτικούς, το ισχυρότερο όμως αντίβαρο είναι το βιοποριστικό, αφού καλούνται να ανταποκριθούν με αξιοπρέπεια, με αυτοσεβασμό και υπερηφάνεια στις απαιτήσεις μιας ζοφερής πραγματικότητας, με δάνεια που κρέμονται ως Δαμόκλειος σπάθη πάνω από τα κεφάλια τους, με ΕΝΦΙΑ και γενικότερα με όλες τις υποχρεώσεις που επιτάσσει η σημερινή, οικονομική συγκυρία.

Το πρόσχημα για την κατάργηση του συστήματος της επετηρίδας επί Υπουργίας Αρσένη το 1998 ήταν η αξιοκρατία προς όφελος του κράτους και της δημόσιας εκπαίδευσης. Το συμπέρασμα που προκύπτει μετά από 15 χρόνια από την πρώτη εφαρμογή του γραπτού διαγωνισμού ΑΣΕΠ για τους εκπαιδευτικούς, είναι ότι στην πραγματικότητα ο διαγωνισμός είναι μια εξευτελιστική και απαράδεκτη διαδικασία που απέτυχε παταγωδώς από το στόχο του, που κατάφερε να απαξιώσει και να αποσυνδέσει το πτυχίο από τα επαγγελματικά δικαιώματα και να ανοίξει το δρόμο για την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων στο δημόσιο σχολείο (το 2002-04

υπήρχαν πάνω από 13.000 ωρομίσθιοι εκπαιδευτικοί στο δημόσιο σχολείο. Σήμερα όποια οργανική θέση συνταξιοδοτείται, δεν αναπληρώνεται αλλά χάνεται).

Μ' άλλα λόγια ο σκοπός εισαγωγής του διαγωνισμού ΑΣΕΠ ήταν να μετακυλήσει τις ευθύνες του κράτους για την μη ορθολογική διαχείριση του συστήματος εισαγωγής στα πανεπιστήμια, φαινόμενο που με τη σειρά του οδήγησε σήμερα πολλούς πτυχιούχους εκπαιδευτικούς στην ανεργία και στην υποβάθμιση της ποιότητας της παρεχόμενης από το κράτος εκπαίδευσης. Για παράδειγμα, ο αριθμός των εισακτέων φιλολόγων στα 20 τμήματα Φιλολογίας πανελλαδικώς, ανέρχεται ετησίως στις 4.500 περίπου, τη στιγμή που οι θέσεις των διοριστέων κατά τον τελευταίο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ το 2008 ήταν 480 (με 18.700 αιτήσεις αντίστοιχα). Έκτοτε δεν έχει διενεργηθεί ξανά γραπτός διαγωνισμός, οι διορισμοί μόνιμων εκπαιδευτικών είναι μηδενικοί, με αποτέλεσμα τον Αύγουστο του 2014, 78.756 εκπαιδευτικοί να σπεύδουν να καταθέσουν τα δικαιολογητικά τους για να εγγραφούν στους πίνακες των αναπληρωτών, ελπίζοντας σε μια θέση εργασίας ορισμένου χρόνου είτε με το καθεστώς του αναπληρωτή είτε με του ωρομίσθιου είτε ακόμη με του χρηματοδοτούμενου από προγράμματα ΕΣΠΑ με πενιχρούς μισθούς (ούτως ή άλλως, η αμοιβή του ωρομίσθιου είναι χαμηλή και όχι τακτική). Οι παραπάνω αριθμοί μιλούν από μόνοι τους.

Παράλληλα, δεν έχει δοθεί η απαραίτητη προσοχή στην αξία του πανεπιστημιακού τίτλου-πτυχίου. Είναι γνωστό στους εκπαιδευτικούς κύκλους ότι τόσο οι όροι εισαγωγής όσο και εκείνοι της φοίτησης και αποφοίτησης σε ορισμένα τμήματα είναι για ποικίλους λόγους δυσχερέστεροι απ' ότι ισχύει σε κάποια άλλα. Κάποιοι αποφοιτούν «αβρόχοις ποσί» ενώ άλλοι τρέχουν μαραθώνιο. Πώς μπορούν λοιπόν να ισοπεδώνονται όλα ελαφρά τη καρδία και να ανακατεύονται αδιακρίτως στη μπετονιέρα του διορισμού; Κι αφού τα περισσότερα μαθήματα στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση άπτονται συγκεκριμένων ειδικοτήτων, γιατί ανατίθενται με κανονική ή Β' ανάθεση σε ειδικότητες χωρίς αντίστοιχη γνωστική τουλάχιστον επάρκεια και επιστημονική αυτοτέλεια; Πόσα μαθηματικά έχει διδαχθεί ένας πληροφορικός για να είναι σε θέση να τα διδάξει; Πόση ιστορία ένας πτυχιούχος της Αγγλικής ή της Γαλλικής; Ποιοι διδάχθηκαν τα περισσότερα αρχαία και λατινικά; Οι φιλόλογοι της Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και της Γλώσσας και Επιστήμης; Επομένως ποιοι θεωρούνται καταλληλότεροι για να διδάξουν; Γιατί ενθουσιαζόμαστε όταν ακούμε για τίτλους σπουδών από το Harvard και Oxford, ενώ τα ημεδαπά δεν τα πριμοδοτούμε;

Επιπρόσθετα, η γενιά των 40άρηδων, όσοι δεν κατάφεραν για τους λόγους του ο καθένας, να κερδίσουν μία θέση στο δημόσιο λειτούργημα είναι και η πλέον αδικημένη. Ο σημερινός 40άρης έχει τουλάχιστον 17χρόνια και πάνω που περιμένει. Περιμένει τι; Να διαβάσει επιπλέον ύλη (βαθμιδωτά αυξάνεται από το 1998 και μάλιστα συνέβη σε κάποιες περιπτώσεις, τα θέματα να είναι εκτός ύλης) ή άγνωστα αδίδακτα αντικείμενα όπως η Γενική Διδακτική Μεθοδολογία και τα Παιδαγωγικά θέματα (που η αξιολόγησή τους είναι πολύ συχνά υποκειμενική) για να επιτύχει στις εξετάσεις του ΑΣΕΠ που εδώ και 6 χρόνια δεν διενεργούνται; Περιμένει να μαζέψει μόρια από προϋπηρεσία μολονότι δεν του δίνεται η δυνατότητα, τα οποία βέβαια προσμετρούνται μόνο σε περίπτωση επιτυχίας στον ΑΣΕΠ; Περιμένει να δουλέψει πρώτα ως ωρομίσθιος, πρόθυμος μάλιστα να ξενιτευτεί ή ως προσωρινός αναπληρωτής για πόσο καιρό άγνωστο και αν θα καταφέρει να συμπληρώσει τα απαιτούμενα χρόνια απασχόλησης για να συνταξιοδοτηθεί ποτέ; Στα 75; Να κοιτάξει να παρακολουθήσει κανένα μεταπτυχιακό ή διδακτορικό για να βελτιώσει τη θέση του στον ενιαίο πίνακα και να έχει μια καλή σειρά διορισμού; Ή μήπως θα πρέπει να φροντίσει να γίνει πολύτεκνος;

Ας μη γελιόμαστε! Ένας 40άρης έχει δημιουργήσει οικογένεια, έχει υποχρεώσεις και ελάχιστο χρόνο. Μπορεί να διαβάσει με τις ίδιες αντοχές που έχει κάποιος που μόλις τελείωσε το πανεπιστήμιο (17 χρόνια μικρότερος), για να είναι επιτυχών αλλά όχι απαραίτητα και διοριστέος; Ασφαλώς και όχι! Από την άλλη σε τι υστερεί; Μήπως δε γνωρίζει πολύ καλά τις ανάγκες και τις απαιτήσεις, τα προβλήματα αλλά και τα ενδιαφέροντα των εφήβων, αφού έχει παιδιά σε αυτήν την ηλικία και ως γονιός εισπράττει τις δονήσεις τους και κυρίως προσφέρει αφειδώς τις μύχιες ευεργεσίες του; Διαθέτει αναμφισβήτητα ενισχυμένη αντιληπτική ικανότητα, κατασταλαγμένη κοσμοθεωρία και ευχέρεια επίλυσης τυχόν προβλημάτων. Και σε τελική ανάλυση σε τι φταίει όταν αίφνης βρέθηκε στο μεταβατικό στάδιο της αλλαγής του νόμου και εν αγνοία του και ακούσια μπλέχτηκε στο γρανάζι της αδηφάγου εκπαιδευτικής μηχανής;

Αν λάβει κανείς υπόψη το κόστος διοργάνωσης και διεξαγωγής των εξετάσεων (εκτιμάται ότι η προετοιμασία για τη συμμετοχή στις εξετάσεις, ξεπερνά τα 3000 ευρώ ανά υποψήφιο-παράβολα, παρακολούθηση στο φροντιστήριο, σημειώσεις, κτλ. αλλά και το συνολικό τζίρο στα 125 εκατ. ευρώ το χρόνο), εύλογα θ' αναρωτηθεί ποια ανάγκη ή σκοπιμότητα μας κρατάει αλυσοδέσμιους στο να διατηρούμε ένα

θεσμό που χαρακτηρίζεται ανακόλουθος και αποδεικνύεται καθημερινά επιζήμιος (σε κάποιες περιπτώσεις μάλιστα και διαβλητός).

ΕΡΩΤΑΤΑΙ Ο ΑΡΜΟΔΙΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

1) Σε τί διαφέρει η παρεξηγημένη και καταργημένη επετηρίδα από το σύστημα των γραπτών εξετάσεων του ΑΣΕΠ που δημιούργησε όχι μία αλλά τέσσερις νέες «επετηρίδες», ονομάζοντάς τις βέβαια με άλλη ονομασία «πίνακες» ανάλογα με την ύπαρξη ή όχι προϋπηρεσίας, τα μόρια που κατάφερε κάποιος να συγκεντρώσει, το βαθμό αναπηρίας κ.ά.; Και τι γίνεται με αυτούς που δεν είχαν τη δυνατότητα να συγκεντρώσουν αρκετά μόρια προϋπηρεσίας ώστε να προταχθούν στον πίνακα; Πώς θα την αποκτήσουν; Αυτοί δεν έχουν το δικαίωμα να διδάξουν;

2) Πώς αποδεικνύεται στην πράξη η αξιοκρατία προς όφελος της δημόσιας εκπαίδευσης; Μήπως με την επιλογή των «καταλληλότερων» και πλέον «αρμόδιων», όπως καταγράφηκαν παραπάνω να διδάξουν; Είναι γεγονός πως πανταχόθεν ακούγονται παράπονα και λίβελλοι για την κατάντια του εκπαιδευτικού συστήματος που όχι μόνο δεν αναβαθμίστηκε αλλά διέπεται από προχειρότητα, έλλειψη εμπιστοσύνης στη μαθησιακή διαδικασία και εκφράζονται σοβαρές ανησυχίες για τα όλο και αυξανόμενα φαινόμενα μαθησιακών προβλημάτων και δυσκολιών. “Ο έχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω!”

3) Κρίνεται σκόπιμη η αναθεώρηση του προγράμματος σπουδών; Γιατί πώς είναι δυνατόν μία διδακτική ώρα project να ισοδυναμεί βαθμολογικά με πέντε διδακτικές ώρες αρχαίων ή τέσσερις μαθηματικών; Για να μη μιλήσουμε για τη σκοπιμότητα ορισμένων μαθημάτων.

4) Έχει εκπονηθεί ή στοχεύετε να εκπονήσετε εμπειριστατωμένη μελέτη για την ορθολογικότερη εισαγωγή των υποψηφίων στα Πανεπιστήμια; Διότι και ο πιο άφρων νους δεν απέχει από το να σκεφτεί τι θα απογίνουν όλοι αυτοί οι ονειροπόλοι σπουδαστές, πώς θα απορροφηθούν εργασιακά, εφόσον εισάγονται κατά δεκάκις πολλαπλάσιοι απ’ όσους μπορεί να τακτοποιήσει το σύστημα;

Συνοψίζοντας, κατά την ταπεινή μας άποψη, θεωρούμε επιτακτική ανάγκη να καταργηθούν οι γραπτές εξετάσεις του ΑΣΕΠ των εκπαιδευτικών, γιατί πρόκειται για ένα απαρχαιωμένο, αναποτελεσματικό και ανεπίκαιρο σύστημα που ο χρόνος αναμονής διορισμού που δημιουργεί τελικά, είναι μεγαλύτερος απ’ ότι στην παλαιά

καταργημένη επετηρίδα. Αντ' αυτού πρέπει να δημιουργηθεί από την αρχή ένα νέο σύστημα πρόσληψης των εκπαιδευτικών, απόλυτα εναρμονισμένου στις επιταγές των σύγχρονων απαιτήσεων, που θα έχει ως βάση πρώτα απ' όλα τον τίτλο σπουδών, έπειτα το χρόνο κτήσης πτυχίου(παλαιότητα), την οικογενειακή κατάσταση (αριθμό τέκνων), το βαθμό του πτυχίου, τα μεταπτυχιακά ή διδακτορικά διπλώματα και τέλος την προϋπηρεσία, δηλαδή όλα τα αντικειμενικά προσόντα των υποψηφίων εκπαιδευτικών. Τότε μόνο μπορεί να γίνεται λόγος για ΑΞΙΟΚΡΑΤΙΑ.

Ο ερωτών Βουλευτής

Κωνσταντίνος Γιοβανόπουλος
Ανεξάρτητος Δημοκρατικός Βουλευτής Ημαθίας